

Dosarul nr. 3ra-173/22
2-19185824-01-3ra-17022022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: V.Chisilița)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V.Negru, Gr.Dașchevici, A.Bostan)

Î N C H E I E R E

25 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Tresvis”,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea în contestare depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Tresvis” împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea în tot a actului administrativ individual defavorabil, a deciziei pe marginea cererii prelabile și constatarea nulității absolute a documentelor de control,

împotriva deciziei din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Tresvis” și a fost menținută hotărârea din 14 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La data de 21 noiembrie 2019 Societatea cu Răspundere Limitată „Tresvis” (în continuare SRL „Tresvis”) a depus cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea în tot a actului administrativ individual defavorabil, a deciziei pe marginea cererii prelabile și constatarea nulității absolute a documentelor de control.

În motivarea acțiunii în contestare, reclamanta a menționat că în fapt, în perioada 17 mai 2019 – 18 mai 2019 de către Serviciul Fiscal de Stat în cadrul companiei a fost efectuat controlul fiscal prin metoda verificării tematice privind corectitudinea calculării și plenitudinea achitării impozitului pe venit reținut din salariu, a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală și a contribuțiilor de asigurări sociale. În urma controlului efectuat conform datelor contabilității, a contractelor individuale de muncă, a registrelor contului 531, a tabelelor de pontaj, a fișelor personale de evidență a veniturilor sub forma de salariu și alte plăți precum și din explicațiile angajaților de către Serviciul Fiscal de Stat, conform actului de control nr. 5-693103 au fost depistate mai multe încălcări, cu care nu este de acord și consideră că, Serviciul Fiscal de Stat în mod eronat a apreciat situația faptică.

Reclamanta a menționat că, conform actului de control s-a stabilit:

- diminuarea impozitului pe venit reținut din salariu cu 14841 lei inclusiv pentru perioadele fiscale: L/01/2018-450 lei; L/02/2018-132 lei; L/03/2018-222 lei; L/04/2018-819 lei; L/05/2018- 386 lei; L/06/2018-1153 lei; L/07/2018-618 lei; L/08/2018- 1669 lei; L/09/2018-1507 lei; L/10/2018-1190 lei; L/11/2018-872 lei; L/12/2018-1421 lei; L/01/2019-604 lei; L/02/2019-2925 lei; L/03/2019-677 lei; L/04/2019-194 lei,

- diminuarea primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală cu 16600 lei inclusiv pentru perioadele fiscale: L/01/2018-647 lei; L/02/2018-190 lei; L/03/2018-319 lei; L/04/2018- 1176 lei; L/05/2018-555 lei; L/06/2018-1657 lei; L/07/2018-888 lei; L/08/2018- 2398 lei; L/09/2018-2165 lei; L/10/2018-997 lei; L/11/2018-73 lei; L/12/2018-1191 lei; L/01/2019-506 lei; L/02/2019-2451 lei; L/03/2019-5681 lei; L/04/2019-162 lei,

- diminuarea contribuțiilor de asigurări sociale de stat obligatorii datorate de către angajator-38753 lei inclusiv: L/01/2018-1653 lei; L/02/2018-486 lei; L/03/2018-816 lei; L/04/2018-3005 lei; L/05/2018-1418 lei; L/06/2018-4234 lei; L/07/2018-2269 lei; L/08/2018- 6128 lei; L/09/2018-5533 lei; L/10/2018-1994 lei; L/11/2018-14621 lei; L/12/2018-2382 lei; L/01 /2019-1013 lei; L/02/2019-4901 lei; L/03/2019-1135 lei; L/04/2019-325 lei,

- diminuarea contribuțiilor individuale de asigurări sociale cu 11067 lei inclusiv: L/01/2018-431 lei; L/02/2018-127 lei; L/03/2018-213 lei; L/04/2018-784 lei; L/05/2018-370 lei; L/06/2018-1104 lei; L/07/2018-592 lei; L/08/2018- 1599 lei; L/09/2018-1443 lei; L/10/2018-665 lei; L/11/2018-487 lei; L/12/2018-794 lei; L/01/2019-338 lei; L/02/2019-1634 lei; L/03/2019- 378 lei; L/04/2019-108 lei,

- neplata impozitului pe venit reținut din salariu, contribuțiilor asigurărilor sociale de stat obligatorii datorate de către angajator, contribuțiilor de asigurări sociale de stat obligatorii datorate de către angajator, contribuțiilor de asigurări sociale de stat obligatorii datorate de către angajator și primelor de asigurare obligatorii de asistență medicală,

- nerespectarea modului de întocmire a dărilor de seamă privind suma venitului achitat și impozitul pe venit reținut din aceasta (IPC 18) pentru perioadele fiscale L/01/2018-L/04/2019 fapte ce au generat obligații suplimentare la buget,

- prezentarea cu informație neautentică a Notelor de informare „privind salariul și alte plăți efectuate de către patron în folosul angajaților, precum și plățile achitate rezidenților din alte surse de venit decât salariul și impozitul pe venitul reținut” forma (IALS 14) și (forma IALS 18) pentru anul 2018, care conțin informație neautentică, prin reflectarea eronată a salariului achitat angajaților, impozitul pe venit reținut din acesta.

Reclamanta a mai indicat că, ulterior controlului, a expediat în adresa Serviciului Fiscal de Stat dezacordul cu privire la rezultatele controlului efectuat. În urma examinării dezacordului Serviciul Fiscal de Stat a emis Decizia nr. 364 din 24 octombrie 2019 cu privire la anularea Deciziei pe marginea contestației împotriva Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019 emise de către Direcția Generală administrare fiscală mun. Chișinău.

În opinia sa, Serviciul Fiscal de Stat în mod eronat a apreciat cele stabilite în urma controlului efectuat. Astfel, de către contabilul „Tresvis” SRL au fost

prezentate în mod corect datele cu privire la impozitul pe venit reținut din salariu pentru perioadele fiscale supuse controlului reieșind din fondul de retribuire a muncii estimate. Prezentarea datelor către Serviciul Fiscal de Stat s-a efectuat conform tabelor de pontaj, contractelor individuale de muncă, fișele de evidență a retribuiției fiecărui angajat și munca prestată de către fiecare angajat în parte. În momentul verificării de către Serviciul Fiscal de Stat de către salariații SRL „Tresvis” au fost declarate salariile ridicate în ultima lună, mulți dintre ei declarând salariul brut în timp ce ceilalți au declarat salariul net aferent perioadei în care au fost interogați. Salariații au fost interogați în anul 2019 și au fost puși să declare venituri salariale aferente perioadei anului 2018, iar depozitiile acestora au fost tratate de către reprezentanții Serviciului Fiscal de Stat fără a lua în calcul marja de eroare. Cu toate că, procedura de colectare a dovezilor prin metoda interogării ridică multe semne de întrebare, nici unul din cei 22 de salariați ai „Tresvis” SRL interogați de către reprezentanții Serviciului Fiscal de Stat nu a confirmat că, ar fi fost remunerați în mod ilegal (la negru) sau i s-a oferit o remunerație diferită decât cea prevăzută de contractul individual de muncă de către angajator ci a primit salariile conform contractului individual de muncă și acordurile adiționale semnate de părți.

Reclamanta a mai invocat că la emiterea deciziei Serviciul Fiscal de Stat s-a îndrumat de explicațiile luate de la salariații angajați în funcție de chelner, indicând că pentru un banchet de 250 persoane sunt încadrați în activitate 15 chelneri, informație eronată deoarece la așa activitate sunt implicați mai puțini chelneri. Nu există o normă legală care ar stabili numărul de persoane necesare pentru un banchet și un astfel de calcul este eronat și nu poate servi ca bază la emiterea deciziei de sancționare. Totodată, „Tresvis,” SRL nu deservește în cadrul restaurantului pe care îl deține banchete de 250 de persoane la care e obligat să angajeze 15 chelneri conform celor invocate de către Serviciul Fiscal de Stat în actul de control ci și alt gen de banchete pentru un număr mai restrâns de persoane în care sunt antrenați la fel un număr mai mic de persoane în calitate de chelneri. Stabilirea numărului de personal ce activează în cadrul acestor banchete se face de comun acord cu clientul reieșind din solicitările și posibilitățile financiare ale acestuia și nu depinde doar de dorința reclamantului.

Reclamanta a indicat că pârâtul, face referire, în actul de control la art. 88 alin. (1) din Codul Fiscal precum că „Fiecare angajator care plătește lucrătorului salariu (inclusiv primele și facilitățile acordate) este obligat să calculeze, ținând cont de scutirile solicitate de angajat și de deduceri, și să rețină din aceste plăți un impozit, determinat conform modului stabilit de Guvern. De către persoana responsabilă a SRL „Tresvis” au fost calculate și deduse în mod corect scutirile și deducerile pentru fiecare angajat cu reținerea plății impozitelor și nu s-a omis nici o derogare de la normele legale. Totodată lunar de către contribuabil au fost prezentate dările de seamă privind contribuțiile sociale datorate de asigurații cu contract individual de muncă.

Reclamanta a mai menționat că în actul de control Serviciul Fiscal de Stat face referire la art. 7 din Legea nr. 845-XII din 03.01.1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, care stabilește obligația întreprinderilor să remunereze lucrătorii angajați la un nivel care să nu fie inferior salariului minim stabilit pe republică (calculat pentru un program complet de lucru în medie de 169 de ore pe lună) și să

efectueze asigurarea socială și alte tipuri de asigurare obligatorie a lucrătorilor angajați. Totodată, activitatea SRL „Tresvis” ține de organizarea banchetelor și remunerarea salariaților se efectuează în acord, în dependență de numărul orelor efectiv lucrate la banchete, respectiv salarizarea se face conform numărului de ore efectiv lucrate, de fiecare salariat. Modalitatea de achitare este expres prevăzută în contractele individuale de muncă și acordurile adiționale negociate și semnate cu fiecare salariat în parte. Astfel, SRL „Tresvis” nu a tăinuit fondul de salarizare în sumă de 184447 lei. Toate dările de seamă și tabelele de pontaj au fost ținute conform formelor și modului stabilit de legislație cu întocmirea acestora și prezentate Serviciului Fiscal de Stat.

Reclamanta a mai subliniat că potrivit prevederilor art. 81 alin. (1) al Codului administrativ, în cazul în care actul administrativ individual al autorității publice depinde de un act, o operațiune preliminară sau de un raport juridic care trebuie constatat de o altă autoritate publică ori formează obiectul unei alte proceduri administrative sau judiciare pendinte, autoritatea publică suspendă procedura administrativă până la emiterea actului administrativ respectiv, efectuarea operațiunii administrative respective sau până la emiterea unei hotărâri judecătorești definitive. Totodată potrivit prevederilor art.81 alin. (3) și (4) al Codui Administrativ „suspendarea se comunică participantului de către autoritatea publică/persoana care conduce procedura. Alin. (4) „pe perioada suspendării procedurii administrative termenul prevăzut la art.60 alin.(1) nu curge.

La 16 noiembrie 2020, reclamanta SRL „Tresvis” a depus o cerere de concretizare a acțiunii indicând că, potrivit poziției pârâtului faptul petrecerii controlului fiscal în perioada 17.06.2019-12.07.2019, proces soldat cu emiterea pe blanchetele Serviciului Fiscal de Stat actului nr.5-693103 din 12.07.2019, prelungit de formularele nr.5-693104 și 5- 693805, Decizia nr.116/1683 din 30.08.2019, precum și ulterior cu Decizia nr.364 din 24.10.2019. Pe de altă parte însă, pârâtul în contradictoriu cu chiar titlul și conținutul Deciziei nr. 364/2019 emisă chiar de el, nu o recunoaște, în această instanță, drept act administrativ final (decizie definitivă), prin care i-au fost respinse contestațiile și menținute măsurile defavorabile din actele administrative ce au stat la baza emiterii deciziei definitive. Ci, în alegațiile făcute, Serviciul Fiscal de Stat susține fără temei că, Decizia nu-i decizie, dar reprezintă o simplă scrisoare de răspuns, fără nici-o valoare juridică, care, pretinde fiscalul, nu-i afectează drepturile și interesele legitime, ci, privește careva acțiuni ale unor lucrători fiscali.

Reclamanta a afirmat că pârâtul, fără temei, susține că toate deciziile emise de organul fiscal, pe marginea unuia și aceluiași control, sunt acte juridice distincte și trebuie privite separat, pentru că, au fost emise de subdiviziuni distincte. În această ordine de idei, urma de contestat nu numai fiecare din actele subdiviziunilor autorității publice, ci și actele inspectorilor, care sunt și ei unități distincte din statele de personal a autorității fiscale, încadrați în direcții și secții diferite, ca să fie și ei părți pe dosar ca pârâți. Decizia definitivă, Decizia nr.364 din 24 octombrie 2019, nu este un act administrativ defavorabil, ci, reprezintă un răspuns cu o simplă înșiruire a acțiunilor funcționarilor publici. Decizia nr.364 din 24 octombrie 2019, ca decizie definitivă, îi este defavorabilă sub toate aspectele, pentru că, această decizie definitivă a Serviciului Fiscal de Stat, nu, numai că, respinge contestația, dar,

menține toate actele administrative anterioare, prin care i-au fost aplicate sancțiuni pecuniare și majorări substanțiale de impozitare, toate fără acoperire legală și care vădit sunt împotriva sa și a patrimoniului său. Decizia finală (ca și toate deciziile și actele premergătoare adoptării deciziei definitive) îi aduce atingere gravă drepturilor și intereselor legitime. Îi știrbește imaginea profesională, cu efecte deloc neglijabile. Astfel, adoptarea deciziei de sancționare face ca pe lângă pagubele directe să-i fie afectat și indirect, când pierde din clientelă, din viitorii salariați, sau nu poate accesa credite pentru dezvoltare, deoarece includerea în istoricul firmei a unor dispoziții defavorabile adoptate de către autoritățile publice, reduce semnificativ din posibilitatea de a participa pe piața de capital și a atrage resurse financiare la întocmirea documentațiilor despre întreprindere, pentru a participa la diferite proiecte de dezvoltare, finanțate din surse publice ori private, atât interne, cât și internaționale. Prin urmare decizia finală are un caracter evident defavorabil, prin care a fost pus să plătească în plus, prin extragerea automată din conturi a banilor de către autoritatea publică.

A mai eludat că CtEDO acordă compensații morale persoanelor juridice pentru incertitudinea în planificare, perturbarea managementului și, într-o mai mică măsură, inconveniențele cauzate echipei de conducere (Comingersoll c. Portugaliei, 2000, para. 35), în toate cazurile, compensațiile sunt acordate împotriva statului (hot. Pîrnău s.a. c. Moldovei, 2012). Daunele morale sunt greu de estimat. Activitatea pârâtului și a angajaților lui a ieșit din limitele legale: a efectuat controale peste controale, repetate, cu același obiect, astfel încât, tot ce a fost verificat în a. 2017, a fost controlat și în a. 2018, apoi, în a. 2019 a controlat din nou ce a fost supus controlului în a. 2018. A făcut interogatoarea lucrătorilor societății, a creat stres și atmosferă de panică, incertitudine în activitate și planificarea activității reclamantului prin exercitarea unor controale, an după an, cu aplicarea metodei indirecte, ce nu este aplicabilă în situația dată. Când a numărat clienții dintr-un local și a declarat arbitrar că, la un număr anumit de vizitatori trebuie să fie un anumit număr de bucătari, care să fie salarizați lunar într-un anumit mod, pentru că la o festivitate au participat un anumit număr de clienți, care trebuie deserviți, nu, de câți chelneri erau în sală, ci, de mai mulți, respectiv, a concluzionat pârâtul, salariul la chelneri și bucătari este mai jos decât nivelul minim admisibil. Metoda indirectă se aplică așa cum este reglementat în Codul fiscal și nu face obiectul speței de față. Astfel, conform art. 189 alin. (2) Cod fiscal, dacă în timpul de controlului fiscal sumele impozitelor și taxelor care urmau să fie vărsate la buget nu pot fi determinate din lipsă de contabilitate ori din cauza ținerii ei neconforme, dacă contribuabilul (reprezentantul acestuia) sau persoana lui cu funcție de răspundere nu prezintă, în totalitate sau în parte, documentele de evidență și/sau dările de seamă fiscale, Serviciul Fiscal de Stat calculează impozitele și taxele prin metode și din surse indirecte, efectuând ulterior recalcularea lor după restabilirea evidenței, în conformitate cu legislația, sau după prezentarea documentelor respective.

Organul fiscal nu s-a referit deloc în actele emise la aceea că, îi lipsește contabilitatea, că o ține neconform, sau că nu i s-au prezentat documentele de evidență și dările de seamă fiscale. Cu toate acestea, fiscalul a aplicat metoda indirectă, fără a acoperi legal acțiunile și inacțiunile sale, cauzându-i prejudicii prin emiterea unor acte lovite de nulitate.

Deși prejudiciul moral este inestimabil pentru toate acțiunile și inacțiunile pârâtului, totuși, suma de 100 000 lei, este de natură să-i dea satisfacție, într-o anumită măsură. Prejudiciul material trebuie reparat integral și el, pentru deposedarea de resursele financiare, prin aplicarea dobânzii de întârziere, potrivit Codului civil.

Cu privire la lipsa de temei a susținerilor pârâtului pe marginea pretinsului fapt că, nu a fost contestată corect decizia de sancționare, a invocat prevederile 249 alin. (1) lit. a), art.267 alin. (1) și art. 271 alin. (1) lit. a), art.274 al Codului fiscal, indicând că, actul normativ de bază prevede expres că, pe marginea contestației poate fi emisă una din mai multe decizii, iar decizia emisă poate fi atacată în instanța de judecată. Ceea ce a și făcut de fapt. A atacat decizia definitivă, precum și acțiunile funcționarilor fiscali, și, nu cum susține pârâtul, în contradictoriu cu prevederile Codului fiscal, că acțiunile funcționarilor nu pot fi contestate. Pot fi contestate și deciziile premergătoare, dar este un drept, o opțiune a reclamantului, nu o obligație. Contestarea actului definitiv înseamnă contestarea și a actelor ce au stat la baza emiterii deciziei definitive, pentru că în caz contrar s-ar ajunge la negarea dreptului, ceea ce nu poate fi admis la nivel național, conform dreptului internațional. Chiar inscripția din partea dispozitivă a Deciziei nr. 364 din 24 octombrie 2019 pe marginea contestației împotriva Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019, emise de către Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău, evidențiază că s-a decis: a respinge contestația depusă și a menține Decizia nr. 116/1683 din 30 august 2019, emisă de către Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău, care este obligatorie pentru executare.

Prin urmare, în cadrul procedurii prealabile, a contestat inițial la Serviciul Fiscal de Stat, Decizia nr. 116/1683 din 30.08.2019, contestație ce a fost respinsă cu menținerea actului atacat și drept urmare, a fost atacată în judecată Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 364 din 24 octombrie 2019 pe marginea contestației împotriva Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019, emise de către Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău. Prin decizia definitivă atacată în justiție însăși pârâtul a mai decis că: în cazul unui dezacord cu prezenta decizie, aceasta poate fi contestată în termen de 30 de zile de la comunicare la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, mun. Chișinău, str. Kiev, nr. 3. Prin urmare, arătarea căii de atac în decizia finală, iar apoi, negarea existenței căii de atac în referință, face ca, declararea inadmisibilității acțiunii invocate de pârât să aibă un caracter contradictoriu și să fie fără fundament și în consecință neîntemeiată.

A mai menționat reclamanta că, pârâtul l-a mai supus anterior controalelor și a efectuat controale cu exact același obiect, activitatea restaurantului, dar nu a depistat încălcări în a. 2017 și a. 2018, conform actelor și deciziilor din a. 2017-2018. Pe marginea controalelor anterioare pârâtul a emis în principal următoarele documente: Act de control nr. 1-786379 din 01.09.2017; Act de control nr. 1-815713 din 22.09.2018; Act de control nr. 1-815711 din 28.09.2018; Act de control nr. 1-815710 din 29.09.2018; Act de control nr. 1-815713 din 22.09.2018; Act de control nr. 1-819493 din 20.10.2018; Act de control nr. 1-823220 din 21.12.2018.

Totodată în anul 2019, pârâtul i-a supus controlului activitatea asupra aceluiași aspecte (numărul de chelneri și bucătari din restaurant), dar de data aceasta a invocat niște pretense încălcări, fără a face trimitere la actele normative ce ar reglementa

legătura dintre numărul de mese din sala de restaurant și salariul bucătarilor/chelnerilor, elemente asupra cărora a insistat în actele de control și a aplicat sancțiuni. În urma controlului din a. 2019, pârâtul a emis, fără a include niciun act în Registrul de stat al controalelor, în principal următoarele documentații: Decizie privind inițierea controlului nr. DDCF-50579/06 din 06.06.2019; Act de control nr. 1-830256 din 07.06.2019; Decizie privind inițierea controlului nr. DDCF-51882/17 din 17.06.2019; Act de control nr. 5-693103 din 12.07.2019; Act de control nr. 5-693104 din 12.07.2019; Act de control nr. 5-693805 din 12.07.2019; Act de control nr. 5-693806 din 12.07.2019; Decizie nr. 116/101 din 01.08.2019 privind prelungirea termenului de examinare a cazului de încălcare a legislației comisă de către SRL „Tresvis”; Decizie nr. 116/1683 din 30.08.2019 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL „Tresvis”; Decizie nr. 333 din 26 septembrie 2019 privind prelungirea termenului de examinare a contestației împotriva Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019, emise de către Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău; Decizia nr. 364 din 24 octombrie 2019 pe marginea contestației împotriva Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019, emise de către Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău. Conform actelor respective este clar și neîndoielnic că temeiul aplicării sancțiunii au fost doar explicațiile unor salariați care din grabă și emoții au înțeles eronat în cadrul interogatoriului unele întrebări ale inspectorilor, mulți dintre ei declarând salariul brut în timp ce alții au declarat salariul net, primit în rezultatul muncii. De asemenea, de către inspectorii Serviciului Fiscal de Stat s-au luat în calcul doar clauzele contractelor individuale de muncă inițiale, neluând-se în considerație, că pe parcursul activității salariaților respectivi, salariul acestora s-a majorat, fapt constatat prin Ordinul nr.22/2019 privind majorarea salariilor.

În contradictoriu cu susținerile pârâtului, a efectuat majorări salariale, dar care s-au aplicat începând cu a. 2019 și nu cum susține pârâtul în toate documentațiile sale, că majorările din a. 2019 trebuie aplicate începând cu a. 2018, de la care a calculat pretinsele impozite, taxe și a aplicat amenzi și penalități, pentru pretinsa încălcare. Nu există nici un temei legal de a majora salariile cu dată inversă, când nivelul de salarizare din a. 2019 a fost raportat anului 2018, precum a făcut pârâtul și a aplicat impozite și taxe suplimentare de la majorările ce le-a dispus numai în actele lui de control, dar salariații nu au primit salarii majorate, cu toate că au fost impozitați cu majorări. Potrivit art.234 alin.(5) din Codul fiscal, persoanele care au calculat greșit impozitul și/sau taxa, dacă acest fapt nu a fost depistat în cadrul controlului fiscal anterior, la efectuarea repetată a controlului fiscal în condițiile reglementate la art.214 alin. (8), sunt absolvite de aplicarea amenzilor și penalităților pentru încălcările fiscale depistate aferente perioadelor supuse controlului repetat. Această normă imperativă a fost nesocotită de către pârât, deoarece, cu toate că, a fost controlat în a. 2017 și a. 2018 sub același aspect și nu au fost depistate încălcări, apoi, în contradictoriu cu norma citată, pârâtul i-a aplicat amenzi și penalități în urma controlului din a. 2019. În cazul dat la baza emiterii actului, au stat explicațiile verbale din cadrul interogatoriului ale salariaților SRL „TRESVIS”, care nici nu au fost documentate sau probate în oricare alt mod. Astfel, se atestă că, actul administrativ contestat nu a fost emis în condiții legale, or, concluziile inspectorilor fiscali se bazează pe niște presupuneri, prezumții care nu au nici un suport

probatoriu, nefiind supuse analizei și cercetării toate documentele primare ce reglementează relațiile de muncă, situația juridică legată de calculul salariului, timpul de muncă și felul muncii. Organul fiscal a încălcat regula universală că fiecare își probează susținerile și nu a probat deloc pretinsele constatări și aplicarea apoi a pedepselor.

Reclamanta a mai indicat că, legislația fiscală nu prevede competența Serviciului Fiscal de Stat de a dispune recalcularea salariului angajaților, iar controlul s-a axat pe relațiile de muncă nemijlocite între angajator și angajat, ori în actul de control se fac referiri la contractele individuale de muncă ale angajaților, tabelele de evidență a timpului de muncă, corectitudinea calculării salariului în raport cu timpul efectiv lucrat, dar fără a se specifica esența și conținutul acestor documentații. Serviciul Fiscal de Stat a majorat cu o dată inversă impozitele, dar nu a majorat salariile, pentru ca să opereze impozitări de la majorarea salariilor. Depășire evidentă a competențelor în domeniu. Conform art. 372 alin. (1) din Codul muncii, (1) Inspectoratul de Stat al Muncii este autoritate administrativă, subordonată Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, care exercită controlul de stat asupra respectării actelor legislative și a altor acte normative ce conțin norme ale dreptului muncii, cu excepția legislației privind securitatea și sănătatea în muncă, a convențiilor colective și a contractelor colective de muncă la toate unitățile, de către angajatori persoane fizice, precum și în autoritățile publice centrale și locale. Modul, condițiile și procedura efectuării la unități a controlului prevăzut la alin.(1) se stabilesc expres în lege. La efectuarea controlului, a fost încălcată competența Serviciului Fiscal de Stat datorită faptului că, inspectorii fiscali nu au pătruns în esența de fapt a lucrurilor bazându-se pe niște presupuneri, prezumții care nu au nici un suport probatoriu pertinent, mai mult, nici o probă nu are valoare prestabilă. Odată ce pârâtul a considerat că, trebuia de majorat salariile din a. 2018, conform situației a. 2019, atunci, nu este clar de ce a dispus majorarea, în schimb luând numai ca bază salariile din a. 2019, pentru a face deducții și a prestabili precum că, s-au diminuat impozitele, pe care le-a calculat din nou, fără trimitere la actele normative și a aplicat amenzi și penalități pentru pretinsa reducere a impozitelor, dar nu pentru pretinsa faptă de diminuare a salariilor. Aceasta pentru că, drepturile salariale ale angajaților așa și au rămas cum au fost stabilite în a. 2018, deși, impozitarea suplimentară li s-a făcut după mărimea salariilor din a. 2019. Cu alte cuvinte, pârâtul a încălcat și drepturile salariale, care au fost supuși impozitării suplimentare în a. 2019, asupra drepturilor salariale din a. 2018. Dar salarii majorate, ca să plătească impozite mai mari, angajații nu au primit. Prin aceasta (impozitare și taxare excesivă) pârâtul practic a diminuat nivelul de salarizare al angajaților. Asigurările sociale sunt plătite de angajator dar și de salariații, în proporții egale. Regulamentul cu privire la efectuarea controlului de către Serviciul Fiscal de Stat, aprobat prin Ordinul nr. 320 din 31 iulie 2019 (aplicabil în perioada adoptării deciziilor de sancționare), prevede la pct. 1 că, Regulamentul este elaborat drept călăuză pentru funcționarii fiscali ai Serviciului Fiscal de Stat, în cadrul controlului la fața locului și a controlului fiscal cameral. Regulamentul a fost elaborat în baza inclusiv al Codul muncii, de la care pornește pârâtul explicațiile din referință, pentru a acoperi acțiunile/inacțiunile și deciziile adoptate de către Serviciul Fiscal de Stat și subdiviziunile sale.

Totodată de către pârât, nu s-au supus analizei și cercetării toate documentele primare ce reglementează relațiile de muncă, situația juridică legată de calculul salariului, timpul de muncă. Mai mult ca atât, Codul Fiscal nu prevede competența Serviciului Fiscal de Stat de a dispune recalcularea salariului nemijlocit pentru salariații, fapt ce a stat la baza emiterii Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.116/1683 din 30.08.2019 asupra cazului de încălcare a legislației în privința SRL „Tresvis”.

În cadrul efectuării controlului, inspectorii fiscali s-au axat exclusiv pe relațiile de muncă stabilite nemijlocit între angajator și salariații, or, eroarea în competență se determină cert prin prisma concurenței și suprapunerii atribuțiilor și competențelor organelor de control și anume, a activității Inspectoratului de Stat al Muncii. Astfel, conform art.371 din Codul Muncii, supravegherea și controlul asupra respectării actelor legislative și altor acte normative ce conțin norme ale dreptului muncii, a convențiilor colective și contractelor colective de muncă la toate unitățile sunt exercitate de: a) Inspectoratul de Stat al Muncii; b) autoritățile competente în domeniul siguranței ocupaționale, conform Legii nr.131/2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător; c) sindicate. Potrivit pct.6 din Hotărârea Guvernului, cu privire la organizarea și funcționarea Inspectoratului de Stat al Muncii nr.788 din 07.10.2013, prevede că, în realizarea misiunii sale Inspectoratul de Stat al Muncii are următoarele atribuții: a) monitorizează controlul de stat asupra respectării actelor normative cu privire la securitatea și sănătatea în muncă, efectuat de către inspectorii de muncă din cadrul autorităților competente în domeniul controlului siguranței ocupaționale; b) ține și actualizează informația referitoare la autoritățile competente în domeniul controlului siguranței ocupaționale și la inspectorii de muncă din cadrul acestora; c) analizează riscurile, planifică și controlează respectarea dispozițiilor actelor normative în domeniul raporturilor de muncă referitoare la: contractul individual de muncă și contractul colectiv de muncă; timpul de muncă și timpul de odihnă; retribuirea muncii; normele de muncă.

Faptul monitorizării banchetului din 07 iunie 2019 de către inspectorii Serviciului Fiscal de Stat nu constituie un temei juridic suficient pentru aplicarea sancțiunilor fiscale. Astfel, conform art.221 din Codul Fiscal, verificarea tematică se aplică atât în cazul controlului fiscal cameral, cât și al celui la fața locului și constă în controlul asupra stingerii unui anumit tip de obligație fiscală sau asupra executării unei alte obligații prevăzute de legislația fiscală, verificându-se documentele sau activitatea contribuabilului. Verificarea banchetelor și susținerea precum că, la masă trebuie să fie un anumit număr de chelneri și un anumit număr de bucătari, este fără temei. Fiecare instituție de alimentație publică își gestionează numărul necesar de salariații pentru deservire, care depinde și de comenzile făcute și solicitările beneficiarilor de servicii, dar care nicidecum nu depind de pretensele cerințe ale inspectorilor fiscali.

De către inspectorii nu s-a ținut cont, că contribuabilul prin intermediul subdiviziunii „Marry Me” prestează servicii de organizare a diferitor tipuri de evenimente și festivități. Respectiv, în baza fiecărei comenzi individuale, se decide de comun acord cu clientul tipul de deservire, numărul necesar de personal și timpul efectiv necesar a prezenței acestora la organizarea diferitor evenimente și festivități. În p.3 al actului nr.5-693104 din 12 iulie 2019, însăși inspectorii fiscali aduc exemple

elocvente cum se diferențiază numărul de chelneri și bucătari pentru diferite tipuri de evenimente indiferent de numărul de invitați, de exemplu: la 28.04.2018- au avut loc 2 banchete cu numărul de oaspeți- 31 și respectiv 121 persoane, fiind încadrați 4 chelneri și 4 bucătari; la 01.06.2018- au avut loc 3 banchete cu numărul de oaspeți- 46, 32 și respectiv 192 persoane, fiind încadrați 6 chelneri și 3 bucătari; la 10.08.2018- au avut loc 3 banchete cu numărul de oaspeți 105, 22 și respectiv 34 persoane, fiind încadrați 9 chelneri și 3 bucătari; la 15.02.2019- a avut loc 1 banchet cu numărul de oaspeți de 320 persoane, fiind încadrați 2 chelneri și 3 bucătari.

Deci, chiar din constatările inspectorilor fiscali este evident că fiecare banchet necesită abordare individuală în materie de deservire, respectiv, nu există nici o normă legală în baza căreia contribuabilului i s-ar fi putut imputa careva abateri fiscale, pe motiv că la banchete trebuie să fie un număr anumit de chelneri și bucătari. Deducerii inspectorilor cu privire la numărul de personal necesar unor evenimente, ex: “Totodată, pornind de la numărul total de oaspeți, numărul minim al chelnerilor necesari pentru deservirea banchetului respectiv constituie 18 unități, iar având în vedere numărul maxim de oaspeți la ceremonie, numărul maxim al bucătarilor necesari pentru pregătirea bucatelor- 16 unități”, sunt lipsite de careva temei juridic, constituie presupuneri neîntemeiate factologic, inspectorii nefiind în cunoștință de cauză cu domeniul de activitate al contribuabilului și nu au de unde să cunoască faptul, că numărul de personal depinde exclusiv de dorința și posibilitățile clientului, nefiind la discreția contribuabilului. Astfel, în dependență de orele de muncă prestate este calculat și salariul angajaților, fapt de care nu au ținut cont inspectorii fiscali. Respectiv, concluziile inspectorilor sunt absolut eronate nefiind raportate la tipul de activitate al contribuabilului și genul de servicii pe care le prestează.

A mai indicat reclamanta că în baza art.3 din Legea salarizării, retribuirea muncii salariatului depinde de cererea și oferta forței de muncă pe piața muncii, de cantitatea, calitatea, complexitatea muncii și condițiile de muncă, calitățile profesionale ale salariatului, rezultatele muncii lui și/sau de rezultatele activității economice a unității. Munca este retribuită pe unitate de timp (oră, zi), cu salariu lunar fix sau în acord atît în sistemul tarifar, cît și în sistemele netarifare de salarizare. Contribuabilul a ținut cont de prevederile legislației în vigoare, achitând atît salariile cât și primele de asigurare medicală, socială precum și impozitul pe venit în mărime deplină, fapt care poate fi dedus dacă se raportează sumele achitate cu contractele individuale de muncă, ordinele de majorare a salariilor, ordinele de acordare a concediilor anuale și a timpului de muncă efectiv prestat, conform tabelelor de pontai.

În ceea ce privește impozitul pe venit reținut din salariu, însăși inspectorii fiscali menționează că, Contribuabilul a prezentat Nota de informare privind salariul și alte plăți efectuate de către patron în folosul angajaților și impozitul pe venit reținut din acestea (Forma IALS14) pentru perioada fiscală A/2018 (etapa I) și Nota de informare privind salariul și alte plăți efectuate de către patron în folosul angajaților și impozitul pe venit reținut din acestea (Forma IALS18) pentru perioada fiscală A/2018 (etapa II) în termenele stabilite.

Ținând cont de prevederile art.21 alin.(1), art.32, Cod administrativ, art.231 alin.(2), art.214 Cod Fiscal a indicat că, în cadrul controlului din perioada

17.06.2019-12.07.2019, de către inspectorii fiscali nu au fost aplicate multitudinea de metode de determinare a obligației fiscale, aceștia bazându-se exclusiv pe observațiile proprii, fapt absolut ilegal. Deci, actul de control și respectiv decizia asupra cazului de încălcare a legislației au fost întocmite contrar competenței, fapt ce denotă superficialitatea și netemeinicia acestora și respectiv, care raportată la normele indicate supra, urmează a fi anulate. Pe site-ul oficial Guvernamental al controalelor de stat, nu este nicio mențiune cu privire la controalele la care a fost supus, elemente ce atrag nulitatea tuturor actelor de control și a tuturor deciziilor emise în baza lor, inclusiv a deciziei definitive emise pe caz de către pârât.

Totodată, potrivit art. 5 alin. (1)-(3) al Legii nr. 235 din 20.07.2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, (1) Reglementarea activității de întreprinzător se efectuează prin legi, hotărâri/ordonanțe ale Guvernului și acte normative ale autorităților administrației publice (în continuare - acte normative). (2) Legile stabilesc, pentru fiecare caz aparte, limitele de reglementare pentru Guvern și/sau pentru autoritățile administrației publice. Actele normative ale acestor autorități nu pot fi invocate în cazul în care nu corespund prevederilor prezentei legi. (3) Dubiile apărute la aplicarea legislației în procesul inițierii, desfășurării și lichidării afacerii vor fi interpretate în favoarea întreprinzătorului. În drept, în conformitate cu dispozițiile art. 11 alin. (1) și alin. (2) din Codul fiscal, apărarea drepturilor și intereselor contribuabilului se face pe cale judiciară sau pe alte căi prevăzute de prezentul cod și de alte acte ale legislației. Toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale se vor interpreta în favoarea contribuabilului. (2) Pagubele pricinuite contribuabilului ca urmare a îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor de către organul cu atribuții de administrare fiscală și persoanele cu funcții de răspundere ale acestuia se recuperează în conformitate cu legislația. Articolul 216 alin. (6), alin. (9) și alin. (12) Cod fiscal, stabilește că, (6) Actul de control fiscal este un document întocmit de funcționarul fiscal sau altă persoană cu funcție de răspundere a organului care exercită controlul, în care se consemnează rezultatele controlului fiscal. În act se va descrie obiectiv, clar și exact încălcarea legislației fiscale și/sau a modului de evidență a obiectelor impunerii, cu referire la documentele de evidență respective și la alte materiale, indicându-se actele normative încălcate. În act va fi reflectată fiecare perioadă fiscală în parte, specificându-se încălcările fiscale depistate în ea. (9) Prin derogare de la prevederile prezentului capitol, controlul fiscal la fata locului al persoanelor care practică activitate de întreprinzător se înregistrează și se supraveghează în conformitate cu prevederile Legii nr.131 din 08 iunie 2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător. (12) Înregistrarea deciziei de inițiere a controlului fiscal, a delegației de întreprinzător. (12) Înregistrarea deciziei de inițiere a controlului fiscal, a delegației de control, a actului de control fiscal și a deciziei asupra cazului de încălcare fiscală în Registrul de stat al controalelor se efectuează on-line, prin interconexiunea dintre sistemul informațional al Serviciului Fiscal de Stat și Registrul de stat al controalelor. În conformitate cu dispozițiile art. 31 al Legii nr. 131/2012. (1) Rezultatele controlului se consideră nule și nu pot servi drept temei pentru executarea prescripției privind înlăturarea încălcărilor și/sau pentru aplicarea sancțiunilor respective în cazul în care controlul a fost efectuat de organul de control și/sau de colaboratorii acestuia cu încălcarea prevederilor

prezentei legi. (2) Nulitatea rezultatelor controlului se stabilește, la cererea persoanei interesate, de către organul care a efectuat controlul sau de către instanța de judecată. (3) Declararea nulității rezultatelor controlului are ca efect nulitatea prescripțiilor emise și sancțiunilor aplicate în temeiul rezultatelor controlului. (4) Orice daune, inclusiv daunele morale sau de imagine, cauzate persoanei supuse controlului ca urmare a efectuării unui control ale cărui rezultate au fost declarate nule și/sau ca urmare a aplicării unor sancțiuni declarate nule vor fi reparate din contul organului de control. (5) Faptul cauzării de daune și quantumul despăgubirilor sînt stabilite de instanța de judecată, la cererea persoanei prejudiciate.

Potrivit art. 2006 alin. (1) Cod civil dispune că, (1) Prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluționarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcție de răspundere din cadrul ei se repară integral de autoritatea publică. Persoana cu funcție de răspundere va răspunde solidar în cazul intenției sau culpei grave. Art. 60 alin. (3) Cod procedură civilă statuează că, (3) Nu se consideră modificare a acțiunii dacă reclamantul completează temeiul acțiunii, mărește sau micșorează quantumul pretențiilor, completează acțiunea cu pretenții accesorii sau solicită compensarea valoni obiectului pierdut sau pierit.

Astfel, reclamanta SRL „Tresvis” a solicitat:

- anularea Deciziei nr. 364 din 24 octombrie 2019 pe marginea contestației împotriva Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019 emise de către Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău;

- anularea Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019, emisă de către Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău și a tuturor anexelor la aceste decizii (acte de control, decizii de prelungire a controalelor și de examinare a contestațiilor);

- anularea în tot a Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 116/1683 din 30.08.2019 asupra cazului de încălcare a legislației în privința SRL „Tresvis”;

- constatarea nulității absolute a documentelor de control ce nu au fost incluse în Registrul de stat al controalelor: deciziei privind inițierea controlului nr. DDCF-50579/06 din 06.06.2019; actului de control nr. 1-830256 din 07.06.2019; deciziei privind inițierea controlului nr. DDCF-51882/17 din 17.06.2019; actului de control nr. 5-693103 din 12.07.2019; actului de control nr. 5-693104 din 12.07.2019; actului de control nr. 5-693805 din 12.07.2019; actului de control nr. 5-693806 din 12.07.2019; Deciziei nr. 116/101 din 01.08.2019 privind prelungirea termenului de examinare a cazului de încălcare a legislației comisă de către SRL „Tresvis”; Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL „Tresvis”; deciziei nr. 333 din 26 septembrie 2019 privind prelungirea termenului de examinare a contestației împotriva Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019, emise de către Direcția generală administrare fiscal mun. Chișinău; deciziei nr. 364 din 24 octombrie 2019 pe marginea contestației împotriva Deciziei nr. 116/1683 din 30.08.2019, emise de către Direcția general administrare fiscal mun. Chișinău.

- dispunerea restituirii către SRL „Tresvis” din contul Serviciului Fiscal de Stat, a tot ceea ce s-a încasat în temeiul actelor administrative anulate, în sumă totală de 122 587 lei, 55 bani; încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 22 228.5525 lei, 55 bani și repararea prejudiciului moral în sumă de 100 000 lei.

Prin hotărârea din 14 aprilie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea în contencios administrativ depusă de SRL „Tresvis” a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de SRL „Tresvis” și a fost menținută hotărârea din 14 aprilie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

Invocând ilegalitatea hotărârii din 14 aprilie 2021 a Judecătorei Chișinău și a deciziei din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, la data de 29 noiembrie 2021, SRL „Tresvis” le-a contestat cu recurs nemotivat, care ulterior la data de 7 aprilie 2022 a fost completat cu motivare, solicitând admiterea acestuia, casarea actelor judecătorești ce constituie obiectul prezentului recurs cu remiterea cauzei la rejudecare în prima instanță.

Serviciul Fiscal de Stat fiind notificat privitor la depunerea recursului SRL „Tresvis”, la data de 6 mai 2022 a depus referință, solicitând declararea acestuia ca inadmisibil.

Examinând admisibilitatea recursului depus de SRL „Tresvis”, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Recursul se declară inadmisibil în special când motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (2).

La rândul său, art. 245 alin. (2) din Codul administrativ, reglementează expres că motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Prin prisma normelor enunțate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat public în data de 16 noiembrie 2021 (vol.III,f.d.118), iar la data de 29 noiembrie 2021 SRL „Tresvis” a depus recurs nemotivat, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii din 14 aprilie 2021 a Judecătorei Chișinău și a deciziei din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău cu remiterea cauzei la rejudecare în prima instanță (vol.III,f.d.149).

Concomitent, din materialele cauzei, instanța de recurs reține că copia deciziei motivate a instanței de apel a cărei casare a fost solicitată de recurenta în prezentul recurs nemotivat a fost recepționată de SRL „Tresvis” în data de 31 ianuarie 2022, ceea ce se confirmă prin avizul de recepție anexat la dosar (vol.III,f.d.154).

Aici, Colegiul reține că actul judecătoresc motivat contestat a fost expediat de Curtea de Apel Chișinău la sediul indicat de apelanta-recurentă în motivarea apelului (vol.II,f.d.128), sediul, care de altfel coincide cu cel indicat în acțiunea în contencios administrativ, cât și în cererea de recurs nemotivată, anexate la dosar (vol.I,f.d.2, vol.III,f.d.149).

În conformitate cu art. 97 din Codul administrativ, notificarea este comunicarea, dispusă de autoritatea publică, a unui înscris în forma stabilită de prezentul cod. Notificarea se face în cazurile prevăzute de lege sau prin dispoziția autorității publice. Autoritatea publică poate alege între următoarele forme de notificare: a) notificare prin act de recunoaștere a recepționării; b) notificare prin poștă cu act de notificare; c) notificare prin poștă cu scrisoare recomandată.

Totodată, potrivit art. 109 din același cod, un înscris poate fi notificat prin poștă cu scrisoare recomandată cu aviz de recepție. Pentru probarea notificării este suficient avizul de recepție.

Iar în sensul art. 63 alin. (1) din Codul administrativ, calcularea termenelor în procedura administrativă se efectuează în conformitate cu prevederile art. 259-266 din Codul civil.

Colegiul reține că prin Legea privind modernizarea Codului civil și modificarea unor acte legislative nr. 133 din 15 noiembrie 2018, a fost schimbată numerotarea unor articole din Codul civil. Respectiv, în redacția Codului civil modificat prin Legea nr. 133 din 15 noiembrie 2018, instituția calculării termenului este reglementată de Titlul IV Capitolul I, art. 383-390.

Instanța de recurs relevă că deși Codul administrativ prevede de iure calcularea termenelor în procedura administrativă în conformitate cu art. 259-266 din Codul civil, de facto urmează a fi aplicate prevederile art. 383-390 din Codul civil în redacția Legii nr. 133 din 15 noiembrie 2018.

Având în vedere cele expuse, instanța de recurs reține la caz art. 385 din Codul civil, potrivit căruia dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, atunci ziua survenirii evenimentului sau momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Totodată, Colegiul reține că prin Hotărârea Parlamentului nr. 41 din 24 februarie 2022 privind declararea stării de urgență, a fost declarată stare de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pentru o perioadă de 60 de zile.

Potrivit pct. 5.2.1 al Dispoziției nr. 5 din 2 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, au fost suspendate de drept examinarea de către instanțele de judecată a acțiunilor în contencios administrativ, procedurile de executare a hotărârilor judecătorești și a tranzacțiilor judiciare de împăcare, în conformitate cu prevederile capitolului VI din cartea a treia a Codului administrativ al Republicii Moldova nr. 116/2018. Sunt exceptate de la suspendare cauzele privind luarea în custodie publică a străinilor și de prelungire a duratei acestora și alte categorii de cauze stabilite expres prin dispoziții emise de Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova

În conformitate cu pct. 5.2.2 al Dispoziției nr. 5 din 2 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, a fost dispus ca termenele de exercitare a căilor de atac în procedurile de contencios administrativ care se suspendă de drept, aflate în curs la data intrării în vigoare a prezentei dispoziții, se întrerup, urmând a curge noi termene, de aceeași durată, de la data încetării stării de urgență

La fel, prin pct. 1 al Dispoziției nr. 20 din 3 martie 2022 a Președintelui interimar al Curții Supreme de Justiție cu privire la organizarea activității Curții

Supreme de Justiție pe perioada stării de urgență, a fost dispusă că pe perioada stării de urgență, examinarea cauzelor de către Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ și de către Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție, au fost suspendate de drept, cu excepția celor prevăzute în Dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 5 din 2 martie 2022.

Ulterior, prin pct. 2 al Dispoziției nr. 13 din 31 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, a fost dispusă stabilirea măsurilor de tranziție în domeniul justiției, începând cu data de 4 aprilie 2022.

Iar potrivit pct. 2.1 al Dispoziției nominalizate, termenele de exercitare a căilor de atac în cauzele civile, penale și de contencios administrativ care au fost întrerupte potrivit prevederilor punctului 5 din Dispoziția nr. 5 din 2 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, se substituie cu termene noi, de aceeași durată, care încep a curge de la data prevăzută la pct. 2.

Completul specializat pentru examinarea cauzelor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție mai relevă că prin Dispoziția nr. 34 din 1 aprilie 2022 a Președintelui interimar al Curții Supreme de Justiție, s-a luat act de măsurile de tranziție în domeniul justiției stabilite în Dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 13 din 31 martie 2022, începând cu 4 aprilie 2022 și abrogată Dispoziția Președintelui interimar al Curții Supreme de Justiție nr. 20 din 3 martie 2022.

Cu toate că Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova a dispus în dispozițiile nr. 5 din 2 martie 2022 și nr. 13 din 31 martie 2022 că termenele de exercitare a căilor de atac se întrerup, urmând a curge noi termene, Colegiul reține că de fapt, Codul de procedură civilă nu operează cu noțiunea de întrerupere a termenelor de procedură, ci doar cu cel de suspendare.

Respectiv, având în vedere circumstanțele sus-menționate potrivit cărora termenul de exercitare a căilor de atac a fost suspendat în perioada 2 martie 2022 – 3 aprilie 2022 și ținând cont de faptul că după încetarea suspendării, termenul de procedură își reia cursul socotindu-se și timpul scurs înainte de suspendare, în speță, termenul de prezentare pentru SRL „Tresvis” a motivării recursului și-a început curgerea la data de 1 februarie 2022, ziua imediat următoare datei recepționării copiei deciziei motivate de către recurentă (vol.III,f.d.154) și a expirat în data de 4 aprilie 2022, conform următorului calcul (1 februarie 2022 – 1 martie 2022 – 29 zile; 4 aprilie 2022, a 30-a zi de depunere a motivării recursului).

Cu toate acestea, în pofida obligațiilor sale procesuale, recurenta SRL „Tresvis”, a depus motivarea recursului în data de 7 aprilie 2022, motiv pentru care survin consecințele art. 246 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ – recursul se declară inadmisibil, când motivarea recursului a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (2).

Sub aspectul dat completul notează că, recursul depus împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Respectiv, dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care,

circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură să facă vizibile ilegalitatea deciziei contestate.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră că circumstanțele descrise supra evidențiază caracterul echivoc al recursului depus de SRL „Tresvis”, or, ultima fiind interesată în soarta soluționării prezentului litigiu, urma să întreprindă măsurile necesare de a proteja dreptul său de acces la instanță prin depunerea motivării recursului în termenul stabilit de lege, care să corespundă exigențelor impuse de legiuitor, condiție însă ce nu se atestă la caz.

Din aceste considerente, ținând cont de faptul că ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție (cauza Van Harn împotriva Germaniei) și având în vedere că în cazul examinării recursului depus de SRL „Tresvis”, se va încălca principiul securității raporturilor juridice, garantat de articolul 6 și preambulul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a-l declara inadmisibil prin prisma aspectelor sus-enunțate.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Tresvis”, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron